

ПРОСТО НІКОЛИ БУЛО

Слова Д. Білоуса

ПРОСТО ЗАНЯТА БЫЛА

Слова Д. Белоуса
Перевод с украинского И. Золотаревского

Allegretto

a tempo

Як при_ї_хав із сто_ли_ці в на_шу лан_ку га_зе_тяр,
Н нам га_зет_чик із сто_ли_ці при_ка_тил в стра_ды раз_гар.

a tempo

та й пи_та_є в мо_ло_ди_ці: Чи не ви, ча_сом, Діх_Об_ра_тил_ся к мо_ло_ди_це: „Вы, слу_чай_но, не Дех_

Meno mosso

тяр?_тяр?_ О_пус_ти_ла_чо_мусь_Та, по_ту_пив в зем_лю.

К-444

ві - і, лед_ве посмішку хо - ва. "Та тепер вже Єв_до - кі - і
о - чи, ус - ме - ха_ет_ся в от - вет: "Ев_до - ки - и, меж_ду про - чим,

1.2 3.

на ро_бо - ті не бу_ ва. "Просто ні_ко - ли бу_ ло".
уж дав_нень_ко с на_ми нет. "Просто за_ня - та бы_ ла".

7 *rit.* M M

Як приїхав із столиці
В нашу ланку газетяр,
Та й питає в молодиці:
„Чи не ви, часом, Діхтяр?“
Опустила чомусь вії,
Ледве посмішку хова.
„Та тепер вже Євдокії
На роботі не бува.

Певно, чули в неї орден
Та ще й Зірка Золота.
Євдокія дуже горда,
Що тепер їй ланка та?“
Грають подруги очима,
Ледве стримуючи сміх,
Газетяр знизав плечима,
Поглядаючи на всіх.

Ланка весело вантажить
На машину урожай,
Що ж, дивися, як то кажуть,
Та робить не заважай.
Газетяр на всьому полі
Героїні не знайшов,
У контору до артілі
Він у вечері зайшов.

І ту саму молодицю
Тут побачив газетяр,
Привіталась, як годиться,
І сказала: „Я—Діхтяр!“
„Що ж ви зразу не признались,
Як приїхав я в село?“
Євдокія відказала:
„Просто ніколи було.“

К нам газетчик із столиці
Прикатил в страды разгар.
Обратился к молодежи:
„Вы, случайно, не Дехтяр?“
Та, потупив в землю очи,
Усмехається в ответ:
„Евдокии, между прочим,
Уж давненько с нами нет.

У нее, слышали орден
И звезда Героя есть.
Евдокия стала гордой,
Что теперь ей делать здесь?“
Все звено пришло в движение,
Еле сдерживают смех.
Наш газетчик с удивленьем
Озирается на всех.

Все с улыбами на лицах
Дружно грузят урожай,
Мол, смотри, как говорится,
А работать не мешай.
Обошел газетчик поле,
Героиню не нашел.
Он в колхозную контору
Только вечером пришел.

Здесь он ту же молодицу
Встретил в обществе подруг.
Опустив опять ресницы,
„Я Дехтяр“,—сказала вдруг.
„Что ж вы раньше не признались?
Обежал я полсела!“
Усмехнулась Евдокия:
„Просто занята была“.